

hočemo odbrati za občinskega predstojnika. Izvolite si treznega in varčnega moža, ki bode goreč katoličan in neomahljiv, neustrašljiv Slovenec!

Za dobre volitve skrbeti je domovinska in krščanska dolžnost. Tukaj se vrši boj proti neverstvu, nepoštenosti in krivici. Kdor se ne briga za dobre volitve, tistemu nič ni ležeče na sveti veri in nje resnici. Sv. apostol Jakob pravi: „Kdor bi lahko kaj dobrega storil, pa ne stori, tistemu je v greh štet!“

Krščanski narodnjaki na delo! V edinosti je moč!

Z Vrpolja v Brod.

Ker sem že zadnjič povedal, da sem moral na Vrpolji celo uro čakati na vozni listič, imam časa te z Vrpoljem malo bolj seznaniti. Tega imena menda še nisi slišal, dokler ga nisi bral v tem listu pred dvanajstimi ali rekel bi trinajstimi leti v odličnem spisu: „Iz Gradca do Sarajeva“. Veči del naše hrabre armade pomikal se je ravno skozi Vrpolje proti Bosni. A takrat bilo je Vrpolje vas brez vsakega pomena. Zaslovelo je Vrpolje še le pred par leti, ko so Madjari svoje glavno mesto z novo železnico skozi Marija-Terezijopol, Daljo, Vinkovice in Vrpolje naravnost zvezali z Brodom, Siskom in Zagrebom. Da so za to progo potrebnega prodca dobivali, napravili so si z Vrpolja še posebno železnico v Samac tik Save. Sedaj se po enkrat na den tudi ljudje vozijo od Save v Vrpolje in nazaj. Vrpolje je po vsem podobno Pragarskemu, kakoršnje je bilo to pred tridesetimi leti. Od Save oddaljeno je Vrpolje toliko, kolikor Pragarsko od Drave pri Ptuj, od Djakova pa blizu toliko, kolikor Pragarsko od Slov. Bistrice. Farna cerkev leži proti jugu, pol ure od železnične postaje, vas Strizivojna pa je tik železnice, ki pelja od todi v Vinkovice. Nekaj posebnega je še to, da Strizivojna šteje po zadnjem škofijskem izkazu 1254 duš, a ne enega žida. Tako srečna je le redka vas v Slavoniji. Vrpolje šteje 20 obrežancev. Mesto Djakovsko pa celo do 390 judov med 3774 katoličani. Poleg kolodvora Strizivojna-Vrpolje ni druge hiše razun prostorne „reštavracije“, v kateri sva z mojim popotnim tovarišem, s čašo ogrske črnine poplaknila neznosen prah Djakovske ceste. Ker sva si v Brodu bila za drag denar kupila nov nauk, da Madjari na železničnih postajah ne prodajejo več voznih lističev, kakor hitro prvokrat zazvoni — zato pripravila sva se pravo-dobno h „kasi“, da prodaje voznih listov ne zamudiva. Kupila sva si jih takoj za celo vožnjo noter do Siska, dasiravno sva bila namenjena v Brod izstopiti. Pa kaj ti pomaga vozni listič, če si si ga kupil tretje, druge ali makari prve vrste, če pa vlaka od nikoder ni!

Čakala sva že poldrugo uro, pa še nama živ krst ni vedel povedati, kedaj da se odpeljava. Ali kdor čaka, dočaka. Tako sva tudi midva dočakala hlapon, ki je še le sredi popoldne privlekel s popotniki težko obložen vlak iz Vinkovic. Komaj sva našla kotec, kamor sva se stisnilav sredo med nama celo tuje ljudi. Še enkrat se ozreva po slavnem Djakovu in na rodoviti Mandičevac, potem pa zdrdra vlak z nama skozi gosto vrbinje proti Brodu. Poldrugo uro vozila sva se z Vrpolja v Brod, a na vsem tem potu niti ene zanimljivosti nisem zasačil. Bodi si, da sem pogledal na desno ali na levo, nič nisem videl razun koruze, katero so Slavonci z nezmerne polja k domu spravljali. Tu pa tam zapazil sem še kakšno razškrupljeno čredo konj, goved ali svinj. Obzor se mi je še le takrat spremenil, ko smo v Brod dospeli. Vlak imel je zdatne zamude, zato se mu ni malo mudilo črez Savo v Bosnijo, da pride zjutraj v Sarajevo, predno bodo turški petelini odpeli. Midva pa sva urno smuknila iz voza, da si Brod ob Savi vsaj malo še pri belem dnevu ogledava.

Gospodarske stvari.

Slive in njih trebljenje.

Navadno se pravi, da češpelj, sliv, črešenj itd. ni treba trebiti, ali vsaj ne toliko, kolikor drugo sadno drevje. V celem je to tudi resnica, vendar pa ne kaže, da pustimo tako drevje v nemar ali se malo za nj izmenimo v pozni jeseni ali zimi, kedar trebimo in snažimo, kolikor je treba in je mogoče, sadnosno drevje.

Obrnimo tudi na češplje in slive nekaj svoje skrbi! Resnica, da ne kaže na takem drevju veliko in brez velike sile rezati, žagati, vendar pa, ako visi kaka suha veja z dreva, proč z njim! Tudi če je vejevje preveč na vs križje, odstranimo ga nekoliko; dajmo, da pride več zraka in solnca v krono! Skušnja je tudi tukaj dobra in Ferd. Dreher, sloviti sadjerec, trdi celo, da se je letos imel le temu zahvaliti za obilo sliv, ker je bil lani proti jeseni svoje češplje iztrebil. Imel je sicer tudi on to pravilo, da je najbolje slivovje pustiti na miru, če se je lepo razrastlo. Ali ker njegovo več let ni rodilo, ali je sicer cvetlo, sadu pa ni bilo iz cvetja, ali pa je nezrelo odpadlo, zato se je lotil trebljenja, češ, da že le ne bode toliko škode, če bi se mu tudi katero drevo posušilo. To pa se ni zgodilo, ampak prav obilno mu je dalo letos sadja.

Tudi mi nismo za to, da se veliko reže in žaga na slivovji, toda toliko sodimo, da ni na opak, če ga otrebimo, kolikor vidimo, da ima vejevja preveč, ali pa je že celo suho. Tu velja poskusiti, toda pazljivo in razumno.